

מתוך שהותרה לצורך הותרה אף שלא לצורך

שבת כד, ב

אין שורפין קדשים ביום טוב ... ולא מילה שלא בזמנה (דמצוה שאין זמנה קבוע ויכול לעשותה למחר אינה דוחה יום טוב, רש"י).

ביצה יב, א

בית שמאי אומרים אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים ובית הלל מתירין ... מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך.

תוס' שם ד"ה ה"ג

ודוקא בהוצאה שיש בה צורך יו"ט קצת ... אבל שלא לצורך יו"ט כלל ודאי דאסור מן התורה כגון אופה מיו"ט לחול, ומוציא אבנים דליכא לא צורך נפש ולא שמחת יו"ט חייב מדאורייתא.

ביצה כא, ב

בית שמאי אומרים לא יחם אדם חמין לרגליו אלא אם כן ראוין לשתיה ובית הלל מתירין ... בית שמאי אומרים לא יעשה אדם מדורה ויתחמם כנגדה ובית הלל מתירין.

שוע"ר סי' תמו

ה חמץ שנתחמץ בפסח הרי זה מבערו אפילו ביו"ט ... הותרה לגמרי אפילו שלא לצורך אכילה ובלבד שיהיה בהן צורך יו"ט כגון לצורך מצוה עוברת שזמנה בו ביום. ויש חולקין ... אין אומרים שמתוך שהותרה לצורך אכילה הותרה לצורך מצוה כיון שמן התורה אפשר לקיים המצוה בלא חילול יום טוב דהיינו שישליכנו לנהר או לבית הכסא.

שוע"ר סי' תצה

ג וקבלו חכמים שכל מלאכות אוכל נפש מתוך שהתירה התורה לעשותן לצורך אכילת יו"ט הותרו לגמרי אפילו שלא לצורך אכילת יו"ט, ובלבד שיהא בהן קצת צורך יו"ט, אע"פ שאינו צורך אכילה אלא צורך הנאת הגוף, או צורך מצוה עוברת שזמנה בו ביום, שהיא גם כן כהנאת הגוף לענין זה. והוא שתהא הנאת הגוף זו שוה לכל נפש אדם מישראל.

שוע"ר סי' תקג

א כל מלאכת אוכל נפש לא הותרה ביום טוב אלא אם כן עושה אותה כדי ליהנות בה ביום טוב, אבל אסור לאפות ולשחוט ולבשל ביום טוב מה שיאכל בחול. ואם אפה ושחט ובישל או עשה שאר מלאכות אוכל נפש ביום טוב לצורך מחר, אפילו הוא שבת שחל להיות אחר יום טוב, הרי זה לוקה מן התורה.

שוע"ר סי' תקיב

א כל מלאכות אוכל נפש לא הותרו אלא לצורך אכילת ישראל, אבל לא לצורך אכילת נכרי, ולא לצורך אכילת בהמה, שנאמר הוא לבדו יעשה לכם, לכם ולא לנכרים, לכם ולא לבהמה. לפיכך אסור לזמן נכרי שיבא אצלו לאכול בביתו גזרה שמא ירבה לבשל עוד קדחה אחרת בשביל הנכרי. אבל מותר לשלוח לו מאכל לביתו דכיון שאינו מזמינו לביתו אין חוששין שמא ירבה בשבילו. רק שיזהר שלא ישלח לו דרך רשות הרבים.

ב וכן נכרי שבא מאליו לבית ישראל שלא הזמינו כלל ... מותר להאכילו עמו, ואין חוששין שמא ירבה בשבילו אלא כשמזמינו לביתו שהוא רוצה לכבדו.

שוע"ר סי' תקיח

א כבר ביארנו בסי' תצ"ה דמתוך שהותרה הוצאה לצורך אוכל נפש הותרה אפילו שלא לצורך אוכל נפש, ובלבד שיהא בה צורך יו"ט קצת, אפילו אינה לצורך הנאת הגוף, אלא לצורך מצוה, כגון קטן למולו וספר תורה לקרות בו. וכן אם הוא צריך לילך לבית הכנסת או לטייל לשמחת יום טוב ואינו יכול להניח את הקטן בבית יחידי, או שהוא רוצה להוליכו עמו לבית הכנסת, או כדי לטייל עמו, מותר לו להוליכו, שגם הטיול הוא צורך שמחת יום טוב. וכן מותר להוליך סידורים ומחזורים לבית הכנסת כשצריך לקרות בהם בו ביום. וכשם שמותר להוליכן כך מותר להחזירן לביתו, אע"פ שבחזרה זו אין בה צורך יום טוב כלל, שהרי אינו מחזירן אלא כדי שלא יגנבו ויאבדו, ואין זה צורך היום אלא צורך ממונו, אע"פ כהתירו לו חכמים להחזירן, כדי שלא ימנע מלהוליכם מחמת שיתירא שלא יוכל להחזירן.